

Gràcies al DVD, a poc a poc, m'he anant introduint en el cinema postclàssic; i malgrat no conèixer-lo encara a fons, he visionat suficients pel·lícules com per confirmar-me la idea que abans tenia d'ell. És a dir, que, malgrat hi hagi obres interessants, la seva tònica és que, com tota la societat, pateix d'un encefalograma pla en el camp de la imaginació, la sensibilitat i la creativitat. Del centenar d'obres que duc visionades no he trobat cap obra mestra, i els autors, diguem-ne punters, comparant-los amb els del cinema clàssic no passarien d'esser figures de segona fila, sense cap possibilitat de poder-los emparentar amb els més grans de llavors. Aquesta comparança crec que, fins i tot, és ofensiva, perquè aquella segona fila era magistral, i si he

de comparar, per cenyir-nos al cinema americà, Anthony Mann amb Clint Eastwood o George Cuckor amb Woody Allen, me semblaria una menysvaloració dels primers. Al cinema de les darreres dècades no li passa res diferent del que està succeint a la societat en el seu conjunt; perquè estam immersits en una situació que ve tan limitada pels interessos de mercat, i dirigida a un públic amb tan escasses inquietuds per tot el que vagi més enllà d'allò concret i immediat, que difícilment se pot produir un art del nivell d'èpoques imaginativament riques, aquelles que estaven menys condicionades per la immediatesa. Avui en dia, en el camp del cinema, o de qualsevol altre camp que exigeixi alguna cosa que vagi més enllà del pragmatisme i el tecnicisme, és difi-

líssim trobar-hi autors dels que habitualment anomenam genis. És a dir, algú que sigui capaç de produir una obra, una actuació o una idea, que sobrepassi allò ja conegut; i que a la vegada serveixi per exaltar les inquietuds més nobles de la humanitat.

Del centenar de pel·lícules que he visionat del cinema posterior als anys seixanta, malgrat no hi he trobat cap obra mestra, ni cap autor que el pugui equiparar als grans creadors del cinema clàssic, he quedat molt sorprès, i summament complagut, de percebre una actriu verdaderament genial, Sharon Stone. Només n'he vist tres pel·lícules, però m'han estat suficients per intuir les seves grans qualitats interpretatives, que van molt més enllà de qualsevol mètode o de qualsevol escola, perquè gaudeix d'una genialitat fora d'allò comú; que, fins i tot, dins el cinema clàssic, possiblement sols seria comparable a Marilyn Monroe. Però amb l'avantatge que ella té unes capacitats intel·lectuals de les quals la malaurada Marilyn n'estava mancada. Disortadament, Sharon Stone no ha disposat de cap pel·lícula al seu nivell. Ens hem de demanar, ¿qui pot confiar avui amb una dona terriblement bella, inusualment intel·ligent i amb capacitats interpretatives genials? Ningú, i molt menys en el món actual del cinema americà que està més pendent de la imatge que tenguí l'espectador de la intèrpret que per les seves qualitats personals. Per descomptat, tampoc no hi ha cap Howard Hawks, Billy Wilder o Alfred Hitchcock, capaços de treure-li el partit que ella seria capaç de donar; de la qual n'haurien fet un llepadits. Si en el cinema postclàssic hi ha una fruita fora de temps, aquesta no és altra que Sharon Stone. I la seva infrautilització és una mostra més del nivell al qual se troba aquest art en particular, en què la creativitat està sota mínims.

Com he dit abans, tan sols duc visionades tres pel·lícules de Sharon Stone. La primera fou *Casino*

(1995) d'Scorsese, en la qual, sincerament, no m'hi vaig fixar molt. en ella; entre d'altres coses, perquè el seu paper no era massa lluit, a més d'escàs dins el conjunt d'una pel·lícula llarguíssima; per afegit, l'obra m'era molt feixuga. I, sobretot, no la vaig ulla perquè anava amb la mentalitat donada pels mitjans que Sharon Stone era una dona molt bella, però, gairebé, res més, és a dir, un cos sense gaire altra cosa més que carn a dins. Bastant de temps més tard, vaig veure una pel·liculetta rodada a Anglaterra i dirigida pel sempre eficaç, però impersonal, Don Sharp, titulada *Tears in the rain* (1988). Aquest cop vaig notar que ella sobresortia d'aquella d'intriga, mig color de rosa, entre una plebea (la Stone) i un aristòcrata. Una pel·lícula molt agradable per passar el temps, amb la condició que no se li formulin qüestions que probablement no podria respondre; però vaig quedar convençut que quedaria en un no-res sense la presència d'aquesta actriu nascuda, pel cinema, mig segle massa tard. La darrera, que la vaig adquirir contra l'opinió de totes les ressenyes que vaig consultar, és *Beautiful Joe* (2000), dirigida per un tal Metcalfe, del qual no sé que hagi fet res més. Malgrat que la pel·lícula no sigui tan dolenta com diuen les ressenyes esmentades, no passa d'esser una obra menor, encara que molt agradable i bastant divertida, amb la Stone donant un recital d'interpretació cinematogràfica, on d'un no-res en fa un tot i més. Una de les ressenyes consultades fou la del llibre de Leonard Maltin's, *2005 Movie Guide*, en la qual diu que el seu oponent masculí, Billy Connolly, que personalment me semblà un actor força competent, mereixia un vehicle millor. El que no diu Maltin és que a Sharon Stone li fou suficient aquest modestísim vehicle per demostrar que és una actriu cinematogràfica total, d'una genialitat impossible de trobar avui, i qualsevol altre dia. ■